

SĂMÂNȚA FĂGĂDUINȚEI - Partea întâi

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Să ne plecăm capetele și să ne rugăm împreună. Doamne Isuse, Îți mulțumesc Tată, pentru privilegiul de a ne aduna din nou. Îți mulțumesc că ești atât de bun cu noi, că veghezi asupra noastră și ne protejezi, și ne-ai dat din nou acest timp de părtășie ca să ne legăm împreună, să ne închinăm în Duh și Adevăr și să auzim Cuvântul Tău. Dumnezeule, în acest moment când ne aflăm în slujbă și deschidem Cuvântul Tău ca să citim din El, Te rugăm să Îți faci partea supranaturală Doamne, pentru că noi putem răsfoi paginile și putem citi, dar avem nevoie de Tine ca să ne dai descoperirea divină a Cuvântului Tău. Avem nevoie să ne dai ochi ca să vedem, urechi să auzim și o inimă cu care să primim și să percepem tot ce Tu ne dai.

Doamne, fie ca acest Cuvânt să devină trup în viețile noastre pentru că aceasta este manifestarea Ta în acest ceas. Te rog să vii și să iei întâietate printre noi pentru că ești binevenit și Te primim Doamne, în Numele Domnului Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

În timp ce stăm în picioare, să luăm Bibliile și să le deschidem la Galateni 4.28:

„Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”

Aceasta este tot ce vreau să citesc. *„Și voi fraților, ca și Isaac, sunteți copii ai făgăduinței.”* Este o Scriptură minunată dacă puteți înțelege întreaga realitate.

Subiectul meu din această dimineață este, **Sămânța făgăduinței**, și doresc să iau ceva timp, să merg încet și să parcurg mai multe Scripturi pentru că sunt o mulțime de lucruri despre care vorbim și pe care profetul lui Dumnezeu ni le-a explicat ca să le înțelegem.

Sunt mulți termeni pe care-i folosim în ghilimele, astfel încât a devenit a doua natură. Este ceva atât de comun pentru noi dar nu realizăm cât este de străin pentru restul lumii și în înțelegerea denominațională, aceste concepte sunt străine. Dar prin harul lui Dumnezeu, noi vrem să privim în Scriptură și să vedem ce fundament puternic are fratele Branham pentru comentariile pe care le face. Astfel, vreau să iau ceva timp și să trec prin acest subiect pentru că sunt unele

lucruri la care vreau să ajung cu adevărat. Nu știu dacă o voi face astăzi, miercuri sau duminica viitoare, dar există o anumită direcție în care Domnul mă călăuzește să merg și vreau să pun această bază solidă.

Îmi dau seama că pentru unii, aceasta va fi o revizuire, dar în această revizuire, ei caută mereu noi pepite de aur și noi avem mereu altele noi care apar. Noi avem tineri care ajung la un nivel mai mare de înțelegere, avem și alții noi care au venit, și avem și vizitatori.

În această dimineață vreau să iau timp ca să fac un studiu biblic. Eu v-am mai spus că vreau să fac un studiu biblic, așa că, chiar nu pot prezice nimic, pentru că am pe inimă câteva lucruri pe care vreau să vi le împărtășesc, așa că Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Vreau să mă uit la această Sămânță a promisiunii pentru că ceea ce spune Pavel aici, este remarcabil. Aceasta este o afirmație remarcabilă. Dumnezeu să ne dea descoperirea a ceea ce înseamnă acest lucru cu adevărat, și ceea ce este inclus în aceasta. *„Și voi fraților, ca și Isaac, sunteți copii ai făgăduinței.”*

Atunci când Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, i-a promis că va avea o Sămânță. Și noi știm din Scriptură că această Sămânță este Hristos, iar Pavel spune că binecuvântarea și promisiunile care i-au fost date lui Avraam, se aplică și Seminței lui Avraam.. Așadar, ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam că îi va da pe calea unei promisiuni și pe calea unei binecuvântări, acea promisiune și binecuvântare trece direct pe „Sămânță,” așa că, acum când spune, *„...și voi fraților, sunteți copiii făgăduinței ca și Isaac,”* ceea ce face el, este că ne leagă chiar de început, de Avraam. Avraam a stat în prezența lui Dumnezeu, și Dumnezeu i-a dat promisiuni și binecuvântări, iar acum, aceste promisiuni și binecuvântări se aplică Seminței lui Avraam. În Noul Testament, vine Pavel și spune că noi suntem copiii făgăduinței, ca Isaac, așa că acum puteți spune: „Tot ce i s-a dat lui Avraam, tot ce i s-a promis lui Avraam și toată binecuvântarea care a venit peste el, acum este a mea.” Vedeți? Este fundamental ca noi să putem înțelege aceasta.

Este interesant cum s-a ridicat Pavel și a scos aceasta din Vechiul Testament. Dacă ați fi trăit în zilele apostolului Pavel și ați fi crescut în tradiția voastră de a înțelege Biblia, când apostolul Pavel a început să predice în Cartea Romanilor și a Galatenilor, nu ați fi avut nici o posibilitate ca voi, cu o înțelegere tradițională și fără sămânța lui David, să acceptați predica lui Pavel. Eu voi intra în aceasta, voi

citi Scripturile și vă voi arăta că Pavel a fost absolut revoluționar în felul în care a luat Vechiul Testament și l-a adus în ziua de azi. Era atât de contrar înțelegerii carnale, atât de contrar cu orice gândire omenească rezonabilă! Nu exista nici o posibilitate de a atesta aceasta și s-o aplici așa cum o face el, dacă Dumnezeu însuși nu îți dă descoperirea aceluia Cuvânt.

Să mergem la Romani 4. Am o lectură lungă a Scripturilor și sper că aceste Scripturi lungi nu vă plictisesc. Pe mine mă entuziasmează. Este nevoie doar de ochi pentru a vedea, este nevoie de o descoperire a Cuvântului pentru a vedea ce a scris Dumnezeu aici, apoi totul devine foarte interesant.

Romani 4.1-3:

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Cuvântul „numărat,” este același cuvânt folosit mai târziu ca „socotit.” Astfel, cuvântul „a număra,” sau „a socoti,” înseamnă „a considera” pe cineva, „a socoti”, a recunoaște pe cineva, a pune în contul cuiva. *„Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”* S-a socotit în contul lui, a fost considerat neprihănit. Acesta a fost motivul pentru care a fost considerat neprihănit. De ce? Pentru că L-a crezut pe Dumnezeu. Amin.

Îmi place felul cum a fost scris: *„Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu.”* Nu scrie, „Credea în Dumnezeu,” pentru că pe vremea lui Avraam toată lumea credea în Dumnezeu. Deci, nu era că Avraam credea în Dumnezeu, nu aceasta i s-a socotit ca neprihănire, ci Avraam a crezut pe Dumnezeu.

Astăzi, a crede în Dumnezeu, este considerat neprihănire pentru că așa cum am spus, există milioane și miliarde de oameni care cred în Dumnezeu, dar câți îl cred pe Dumnezeu? A-L crede pe Dumnezeu înseamnă să primești Cuvântul Său, iar a primi Cuvântul Său, înseamnă să primești Cuvântul care se aplică zilei în care trăiești. Aceasta înseamnă să-L crezi pe Dumnezeu.

„Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca

neprihănire.

Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat.”

Pavel se întoarce la Lege și vorbește unui popor care se eliberează de Lege și intră în har. Astfel, el spune să ne uităm la Avraam care, atunci când l-a crezut pe Dumnezeu, i-a fost socotit neprihănire. El nu s-a bazat pe lucrările lui pentru că dacă s-ar fi bazat pe lucrările lui, atunci Dumnezeu i-ar fi fost dator, dar Avraam a fost socotit neprihănit prin har, nu ca ceva care i se datora. Dumnezeu nu i-a fost dator lui Avraam cu nimic, ci El i-a dat neprihănirea prin har. De ce? Pentru că Avraam a avut calitatea de a-L crede pe Dumnezeu, și când el și-a exprimat această calitate de a-L crede pe Dumnezeu, a arătat că el era deja în har.

Dacă nu ar fi fost socotit ca un har, ci ca ceva datorat; dacă ai fi putut face totul bine, și Legea a dovedit că nici un om nu poate face totul bine, și dacă totuși ai fi putut cumva să faci totul bine, atunci Dumnezeu ți-ar fi dator. Dar Dumnezeu nu datorează nimănui nimic.

„pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită neprihănire.

Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

„Ferice,” zice el, „de acela ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite!

Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” (vers.5-8.)

Ascultați! Este interesant ceea ce spune. Dacă te întorci la versetul 6, El spune: „Tot astfel, și David...” Când te întorci și citești că David spune că Domnul l-a socotit neprihănit fără fapte, ce înțelegem? Că este ferice de omul pe care Dumnezeu îl socotește neprihănit, pentru că toți ne-am născut păcătoși; toți ne-am născut greșit; toți ne-am născut în această lume hibridă cu o gândire greșită și crezând greșit. Dar există unii oameni cărora Dumnezeu nu le socotește păcatul. Amin. Dacă El nu vă socotește păcatul, este la fel cu a vă socoti neprihăniți.

„Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!

Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur...?”

Acum, când spune „tăiați împrejur,” sau „netăiați împrejur,” el vorbește despre iudei și neamuri. Aceștia sunt termeni generici cu referire la evrei și neamuri. Deci:

„Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam, „credința i-a fost socotită ca neprihănire.”

Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.”

Așadar, Avraam l-a crezut pe Dumnezeu înainte de a primi porunca tăierii împrejur, deci, când era încă netăiat împrejur. Amintiți-vă că Avraam a fost ales de Dumnezeu înainte de a exista numele de „Evreu.” Numele de Evreu a fost dat familiei lui Avraam mai târziu. Astfel, Avraam era la fel ca toți ceilalți, era la fel de uman ca orice alt om. În vremea aceea oamenii nu erau încă separați în evrei și neamuri, ci toți erau omenirea. Apoi Dumnezeu a coborât în omenire, și prin propria Sa suveranitate, a ales un om.

Amintiți-vă că noi suntem Sămânța lui Avraam prin credință, ceea ce înseamnă că Dumnezeu face cu Sămânța lui Avraam, ce a făcut cu Avraam. Și ceea ce i-a promis lui Avraam, promite și Seminței lui Avraam.

Când Dumnezeu a coborât și l-a chemat pe Avraam din omenire, El l-a ales nu pentru că era mai bun, nici pentru faptele lui, nu a făcut-o pentru nimic din ce avea Avraam.

Fratele Branham a spus că tatăl lui Avraam era un făcător de idoli și el a coborât din Babilon când Dumnezeu a distrus turnul Babel. Astfel, tatăl lui a coborât de acolo și l-a luat și pe Avraam cu el; așa că Avraam era blocat în acea idolatrie, în religia falsă a zilei în care trăia, lucru pe care Dumnezeu a trebuit să-l distrugă. Astfel, Avraam și familia lui au fost prinși în aceasta, ceea ce înseamnă că Dumnezeu nu l-a ales pe Avraam după meritele lui, ci l-a ales după hotărârea Sa mai dinainte.

Dumnezeu a ales un singur om. Vom petrece mult timp vorbind despre Avraam pentru că Pavel ne spune că noi suntem copiii făgăduinței, copiii lui Avraam.

Acesta este începutul Familiei lui Avraam, dar nu a liniei firești, ci a liniei spirituale.

Dar există și o linie carnală, firească a lui Avraam. Amintiți-vă că nu poți privi la familia lui Avraam și să spui, „sămânța lui Avraam, copiii lui Avraam,” pentru că sămânța firească a lui Avraam îl are în descendență pe Isaac, dar îl are și pe Ismael și toți ai lui; și are și alți fii care i s-au născut din a doua soție. Toți aceștia sunt sămânța naturală a lui Avraam, de aceea descendența naturală nu va funcționa, ci trebuie să existe o descendență spirituală care să coboare pe linia credinței; o linie spirituală care vine de la Avraam și căreia i se aplică toate aceste făgăduințe.

Aceasta nu înseamnă că nu există nici o făgăduință pentru sămânța prin Isaac, descendentul prin care au venit evreii, poporul ales ca fiind poporul lui Dumnezeu. Acolo există încă binecuvântare, există o lucrare de făcut, există promisiuni pe care Dumnezeu le împlinește acolo, dar eu vreau să iau ceea ce a făcut Pavel care s-a ocupat de partea spirituală, descendența spirituală..

Să citim mai departe versetul 10 din Romani 4:

„Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.”

Așadar, Dumnezeu a chemat un om obișnuit prin propria Sa cunoștință dinainte; El l-a chemat prin alegerea Sa și acest om avea calitatea de a-L crede pe Dumnezeu, dar încă nu avea calitatea de a-L asculta pe deplin pe Dumnezeu, pentru că s-a supus, dar numai parțial.

Astfel, i s-a spus să-și părăsească familia, să-și părăsească țara și să meargă într-o țară pe care i-o va arăta, dar a făcut-o? Voi știți că l-a luat pe tatăl său și pe Lot și a plecat în Haran unde tatăl său a murit, apoi a plecat mai departe împreună cu Lot. Dar el trebuia să se despartă de familia lui, așa că Avraam a avut calitatea de a-L crede pe Dumnezeu, dar nu a fost ascultător pe deplin. Totuși, nu faptele lui, ci credința lui i-a fost socotită ca neprihănire. Laudă lui Dumnezeu!

Noi știm că Avraam a crescut spre o ascultare desăvârșită, dar Dumnezeu i-a atribuit neprihănirea înainte de a ajunge la acea ascultare desăvârșită. Pe măsură ce Avraam s-a maturizat în umblarea lui cu Dumnezeu, el a crescut spre o ascultare deplină dându-I lui Dumnezeu întâietate deplină. Dar Dumnezeu i-a atribuit neprihănirea și a pecetluit-o cu semnul tăierii împrejur, înainte ca Avraam să ajungă la o ascultare desăvârșită. O, vă spun că este bine să fii în această

descendență. Acesta este Arborele genealogic corect. Amin.

„...Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta.”

Așadar, Avraam a primit Adevărul iar neprihănirea i-a fost atribuită înainte de a primi pecetea tăierii împrejur, astfel încât să poată fi tatăl tuturor celor care cred; dacă poți să crezi că Avraam este tatăl tău.

Dacă doar crezi în Dumnezeu, și demonii cred aceasta.

Bine, haideți să continuăm cu versetul 12:

„și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur (tatăl evreilor,) adică al acelor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.”

Ceea ce spune el aici, este că Avraam este și tatăl celor netăiați împrejur care pot crede că Avraam este tatăl și a celor tăiați împrejur, care pot continua în credință și pot crede; cei care nu sunt blocați în tăierea împrejur, ci pot merge mai departe în credință. Deci, Avraam este tatăl credinței indiferent dacă este tăiat împrejur sau netăiat împrejur; indiferent dacă este evreu sau dintre neamuri. El este tatăl credinței.

„În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam, sau seminței lui, că va moșteni lumea, nu a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.”

Eu sunt inclus în versetul 13. Făgăduința că Avraam va fi moștenitorul lumii, făgăduința că el sau sămânța lui, va moșteni lumea, nu a fost făcută prin Lege, ci prin neprihănirea care se primește prin credință. Aceasta înseamnă că eu sunt parte din sămânța lui Avraam prin credință, nu prin Lege, nici prin fapte bune. Eu fac parte din această sămânță prin credință, și dacă fac parte din sămânță, atunci sunt moștenitorul lumii. Amin. De aceea am dreptul să stau pe tron cu Hristos și să am stăpânirea împreună cu El de-a lungul Mileniului. Să fiu moștenitor împreună cu Hristos! De ce? Pentru că sunt din sămânța lui Avraam prin credință. Sunt

considerat neprihănit prin credință. Laudă lui Dumnezeu! Această promisiune este pentru mine.

„În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam, sau seminței lui, că va moșteni lumea, nu a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință

Căci dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită;

Pentru că Legea aduce mânie, și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezașuită pentru toată sămânța lui Avraam; nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,

După cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.

Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel, a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” (vers.13-18.)

Așa va fi sămânța ta, din mai multe națiuni, dar nu o descendență naturală, ci o descendență spirituală, o descendență a credinței.

„Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și îplinească.

De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”,

ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,

care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.” (vers.19-25.)

Așa că lăudați-L pe Dumnezeu. Romani 4 ne spune că dacă putem crede așa cum a crezut Avraam, putem avea promisiunea pe care a avut-o Avraam, putem fi socotiți neprihăniți și putem deveni moștenitorii lumii, posesorii binecuvântărilor și a promisiunilor. Dacă avem credința pe care a avut-o Avraam, atunci Avraam este tatăl nostru iar noi suntem copiii lui prin credință și facem parte din descendența lui Avraam.

Făgăduința a fost dată Seminței lui Avraam iar tu ești parte din acea Sămânță și parte din fiecare făgăduință dată lui Avraam, dacă poți crede așa cum a crezut el.

Să mergem la Ioan 8. 31-39:

„Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenici Mei;

Veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face slobozi.”

„Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui. Cum zici Tu: „Veți fi slobozi”?”

„Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului.

Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea.

Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.

Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți pentru că nu pătrunde în voi Cuvântul Meu.

Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.”

„Tatăl nostru”, I-au răspuns ei, „este Avraam.” Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.”

Aici, Isus a avut o conversație cu evreii care pretind că Avraam este tatăl lor, dar Isus le-a spus: „Știu că sunteți sămânța lui Avraam...” Isus vorbea firește, „...dar dacă Avraam ar fi tatăl vostru...” Ce conversație confuză. „Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar dacă ar fi Avraam tatăl vostru...” Laudă lui Dumnezeu! „Știu că firește, Îmi puteți arăta descendența voastră din Avraam. Înțeleg că sunteți sămânța naturală a lui Avraam, „dar căutați să Mă omorâți pentru că Cuvântul Meu nu are loc în voi. Avraam nu a făcut așa ceva.” Așa că Avraam nu este tatăl vostru.” Amin. Vedeti?

Atunci când nu mai pot continua în credință, ei rămân doar sămânța naturală a lui Avraam.

Așa cum am spus, au existat și alte seminte naturale ale lui Avraam, dar ce este important de reținut, este că făgăduința a fost dată numai pentru Sămânța spirituală a lui Avraam.

„Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.”

„Tatăl nostru,” I-au răspuns ei, „este Avraam.” Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.”

Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus Adevărul pe care L-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam nu a făcut.” (vers.38-40.)

De ce nu a făcut Avraam aceasta? Trebuie să vă gândiți. El nu spune: „Căutați să Mă omorâți, și Avraam nu a ucis oameni,” pentru că Avraam a ucis oameni atunci când a mers ca să-l elibereze pe Lot. El nu a spus: „Nu sunteți sămânța lui Avraam pentru că luptați cu Mine și vreți să mă omorâți,” ci le-a spus: „V-am spus Adevărul și nu vreți să-l primiți. Aceasta nu a făcut Avraam pentru că el L-a crezut pe Dumnezeu.” Astfel, El spune: „Dar acum căutați să mă omorâți pe Mine, un om, care v-am spus Adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam nu a făcut așa ceva.” Vedeti?

Isus le spunea: „Eu v-am spus Adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu, Avraam nu ar fi respins niciodată acest Adevăr pentru că el L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit neprihănire. Deci, dacă Avraam ar fi fost tatăl vostru, M-ați fi primit pentru că Eu vin cu Cuvântul lui Dumnezeu la voi. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu și Avraam nu ar fi respins niciodată Cuvântul lui Dumnezeu pentru ziua lui.”

Astfel, ei nu aveau cum să fie socotiți neprihăniți pentru că s-au scos singuri de sub această binecuvântare când au respins Cuvântul lui Dumnezeu.

Isus a putut identifica foarte clar că Avraam nu era tatăl lor. El a putut identifica descendența lor nu după caracteristicile naturale, ci după răspunsul pe care l-au dat, după felul cum au răspuns la Cuvânt.

Ascultați! Acolo erau bărbați și femei care au răspuns Cuvântului în fiecare zi a vieții lor pentru că aveau poruncile lui Moise, aveau Legea cu rânduielile care le-au fost date, citeau Cartea legii în fiecare zi a vieții lor și păstrau toate rânduielile Legii; toată viața lor a fost structurată în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Ei au primit acel Cuvânt, umblau în acel Cuvânt și ascultau de Cuvânt, și pentru aceasta, ei se gândeau că coboară din descendența potrivită: „Moise ne-a dat Cuvântul, venim din Avraam, totul este stabilit.” Dar când au respins Cuvântul pentru ziua lor, pe Isus, nu a mai contat câte rânduieli țineau din dispensația anterioară. Ei puteau păstra toate rânduielile, dar când au respins Cuvântul lui Dumnezeu pentru timpul prezent, El le-a spus că Avraam nu era tatăl lor. Amin. Laudă lui Dumnezeu!

Acesta este motivul pentru care Isus a avut acea dispută cu evreii. Ei și-au rânduit viața în jurul a ceea ce au crezut ei că este Cuvântul; în jurul a ceea ce înseamnă să fii un copil al lui Avraam și în jurul a ceea ce au crezut că înseamnă să fii o națiune aleasă. Ei au primit detaliile în ordinea rânduielilor și și-au rânduit viața după ele ca să se potrivească cu fiecare rânduială, dar când i-au văzut pe ucenicii lui Isus mergând pe un câmp, culegând spice și mâncându-le într-o zi de Sabat, ei nu și-au putut imagina că ar fi posibil ca acest lucru să aibă ceva de-a face cu Dumnezeu. Apoi i-au văzut mâncând cu mâinile nespălate, ceea ce făcea parte din Lege dar nu era Cuvântul lui Dumnezeu, ci era adăugat de rabini, învățători și preoți.

Ei erau atât de blocați în ordinele bisericești, încât pentru ei, totul echivala cu mântuirea pentru că ei spuneau că toți sunt sămânța lui Avraam și toți au făgăduința. Astfel, când au văzut că ucenicii lui Isus nu se conformează cu ordinea pusă de ei, ceva a fost în neregulă și nu a funcționat. „Cum de ei mâncau așa în Sabat și Isus nu i-a mustrat niciodată?”

Dar Isus le-a răspuns: „Nu ați citit în Biblie că David a intrat și a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, care erau numai pentru preoți, și le-a dat soldaților săi care erau cu el?” Apoi le-a spus că Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul

pentru Sabat. El i-a dus înapoi până la principiul din mintea lui Dumnezeu care a stabilit Cuvântul la început. Dar ei au vrut să se țină de Cuvântul trecut și au ratat Cuvântul prezent care era realitatea.

Isus putea să-l identifice atât de clar pe tatăl lor și descendența lor pe partea spirituală prin felul în care au răspuns la Cuvântul din ziua lor.

Haideți să citim din nou versetul 39:

„Tatăl nostru,” I-au răspuns ei, „este Avraam.” Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.”

„Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un om, care v-am spus Adevărul, pe care L-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam nu a făcut.

Voi faceți faptele tatălui vostru.” (vers. 40-41.)

Isus a mers un pas mai departe și a vorbit chiar despre Cartea Vieții. Aici, Isus le spune: *„Voi sunteți de la tatăl vostru.”* De ce a spus *„Voi sunteți de la tatăl vostru?”* Pentru că se luptau cu Cuvântul pentru ziua lor; încercau să distrugă Vasul care purta Cuvântul; încercau să distrugă Cuvântul făcut trup în ziua lor; încercau să-L închidă, să-L oprească să vorbească. Oamenii aceia se luptau direct împotriva Cuvântului pentru ziua lor. De aceea Isus a spus: *„Voi nu sunteți din Avraam. Nu Avraam este tatăl vostru, voi sunteți de la tatăl vostru.”* Iar ei au știut imediat ce însemna acele cuvinte de aceea I-au răspuns: *„Noi nu suntem născuți din curvie, avem un singur Tată: pe Dumnezeu. Noi nu venim din acea linie a lui Cain. Știm ce spui, dar noi nu suntem născuți din curvie. Avem un singur Tată: pe Dumnezeu.”*

Cum puteau spune că Dumnezeu este Tatăl lor? Dacă ar fi venit de la Adam, Adam a fost fiul lui Dumnezeu, și dacă genealogia lor mergea până acolo, Dumnezeu era Tatăl lor. Dar ei au spus: *„Noi nu suntem născuți din curvie, nu suntem din linia lui Cain.”* Aceasta înseamnă că ei știau exact despre ce le vorbea Isus. Dar Isus nu vorbea despre ADN-ul lor, nu se uita la arborele lor genealogic, ci privea la linia spirituală, la linia Vieții, la linia de Sânge care cobora până la capăt și acea linie de Sânge era Viața Cuvântului, și Viața Cuvântului cobora împreună cu Cuvântul; etapă cu etapă; zi de zi; epocă după epocă, până când, în cele din urmă, a venit acel „Colac de salvare”. Acum, totul se afla în Vasul care stătea în fața lor și vorbea cu ei. Tot Cuvântul stătea acolo vorbindu-le Cuvântul pe care L-a auzit de la

Tatăl. Deci, El era Dumnezeu, era Cuvântul lui Dumnezeu vorbit prin gura aceluia Vas iar când ei au luptat împotriva Lui, El a știut cine era tatăl lor.

Isus nu a spus aceasta oamenilor care spuneau: „Nu am înțeles, nu am auzit...” Nu a spus-o celor care stăteau la ședințe și cărora le-a trecut peste cap, ci le-a spus-o celor care se opuneau direct Cuvântului și se luptau cu El. El nu le-a spus-o celor care nu au intrat niciodată în contact cu El, celor care nu au luat niciodată o decizie în legătură cu aceasta; nu cu aceia vorbea, ci vorbea cu aceia care se luptau cu El; aceluia le-a spus: *„Voi sunteți de la tatăl vostru.”*

Haideți să mergem mai departe la versetul 42:

„Isus le-a zis: „dacă ar fi Dumnezeu tatăl vostru, M-ați iubi.”

Câți oameni, câte milioane de oameni de pe pământ pot spune într-o dimineață de duminică, „Îl iubesc pe Isus?” Ei toți spun că Îl iubesc pe Isus și își imaginează că Isus Hristos de acum două mii de ani a murit în locul lor. Ei Îl iubesc pe acel Isus, dar eu vă spun că Isus Hristos este aici astăzi. Cuvântul care a fost în El, este aici astăzi; și a-L iubi pe Isus, înseamnă a iubi manifestarea Cuvântului pentru ziua ta.

Isus a fost Cuvântul făcut trup în timpul lor, și El a spus... Ascultați, pentru că voi citi din nou: *„El le-a zis: „Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, M-ați iubi.”* Amin. Dacă Dumnezeu ar fi cu adevărat Tatăl vostru, M-ați iubi, nu v-ați lupta cu Mine, nu ați fi indiferenți față de Mine ca și cum ar fi trei moduri de a răspunde. Voi, ori Îl iubiți, ori luptați împotriva Lui; ori nu ați auzit niciodată despre El, ori nu ai nici o părere și nu știi. Amin.

Isus a fost invitat în casa lui Simon, dar Simon nu l-a iubit, ci Isus a fost iubit de femeia curvă care l-a spălat picioarele. Și Isus a iubit-o. Simon avea un tată diferit de Tatăl acelei femei. Marele Preot a vrut să-L omoare dar femeia samariteană l-a recunoscut ca fiind Mesia, dovedind că tatăl ei vechi a murit și că ea era din Avraam. „O, ea era o samariteană.” Da, dar era din sămânța lui Avraam iar marele preot era de la tatăl său diavolul. Niciodată nu este ceea ce pare a fi, de aceea când ajungem la Adevăr, la ceea ce a făcut Mesajul pentru noi, este atât de remarcabil!

Când a venit Mesajul, Pecetea s-a deschis și Biblia a devenit o Carte nouă, așa că acum te poți întoarce și poți citi Cartea.

Fratele Branham ne-a plasat Biblia în ziua în care trăim, de aceea nu o mai citim doar ca o istorie trecută de două mii de ani. Astfel, ne putem întoarce la acea zi și la acea oră în care Isus predica, și vedem acum că acea predică i-a întors total pe dos pe toți pentru că vorbirea Lui era atât de contrară cu tot ce auziseră, încât ceea ce le spunea Isus, era o blasfemie pentru ei. Ceea ce spune El, era absolut greșit pentru ei. Conform Bibliei pe care o citeau, ei erau sămânța lui Avraam, erau descendenți din Isaac; se trăgeau din cei doisprezece fii ai lui Iacov; citeau Biblia și își vedeau poziția în mod natural, dar când a venit Isus, le-a spus: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi, dar voi faceți lucrările tatălui vostru care de la început a fost mincinos.” El le-a spus: „Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, M-ați iubi. Dacă Avraam ar fi tatăl vostru, M-ați crede.” După ce L-au auzit, ei și-au luat Biblia, au citit, apoi s-au gândit că Omul acela era nebun.

Amintiți-vă că aceasta s-a întâmplat înainte de distrugerea Templului și înainte ca toate genealogiile lor să fie distruse. Atunci, ei puteau merge la Templu, să-și urmărească linia familiei până la capăt; să-l afle pe tatăl lor din tribul lor și să vadă că genealogia lor mergea până la Iacov, Iacov mergea la Isaac iar Isaac mergea la Avraam. Pentru că ei puteau răsfoi pergamentele și își găseau linia genealogică înapoi pe cale naturală, au crezut că sunt sămânța lui Avraam. Dar a venit Isus și le-a spus: „Știu că sunteți sămânța lui Avraam, nici nu trebuie să verific, dar nu Avraam este tatăl vostru.”

Ei știau despre ce vorbea Isus, dar vedeți, Isus făcea afirmația despre originea lor pe baza comportamentului lor față de Cuvântul viu din ziua lor.

Acest lucru se potrivește cu întreaga Biblie, nu doar pentru ziua lui Isus. Acest Mesaj pe care ni l-a dat Dumnezeu, a deschis Pечеțile și a deblocat întregul Cuvânt, întreaga Biblie este deblocată. Nu doar un pasaj de aici sau un pasaj de acolo, ci întreaga Biblie este deblocată.

Știți, acolo sunt niște biserici care se numesc biserici ale Noului Testament și predică numai Noul Testament pentru că ei cred că Vechiul Testament este pentru evrei iar Noul Testament este pentru neamuri. Astfel, ei se numesc biserici ale Noului Testament și citesc numai din Noul Testament. Există o mulțime de confesiuni care fac aceasta.

Dar ascultați! Promisiunea care a fost dată pentru mine nu o găsiți în Noul Testament, ci ea își are originea în Vechiul Testament, pentru că sunt sămânța lui

Avraam, iar promisiunea lui Avraam este și promisiunea mea. Promisiunea că el este moștenitorul lumii, este și promisiunea mea pentru că fac parte din sămânța lui Avraam. De aceea, eu vreau întreaga Carte! Nu doar Noul Testament, nu doar aceste cărți, nu doar această parte, ci vreau totul pentru că îmi pot găsi descendența prin întreaga Scriptură.

Să citim din nou versetul 42:

„Isus le-a zis: „dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis.

Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu.”
(vers. 43.)

Iubesc Scriptura aceasta! Isus dialoga cu ei așa că ei îl auzeau. Dacă ar fi fost surzi, ar fi venit la El pentru rugăciune și i-ar fi vindecat, dar Isus le-a vorbit la un alt nivel și le-a zis: *„De ce nu puteți înțelege vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu.”* Isus le-a vorbit, le-a vorbit și le-a vorbit o altă limbă, deși vorbea aramaica iar ei înțelegeau aramaica. Dar Isus vorbea o altă limbă, vorbea limba pe care o primise de la tatăl Său, o limbă cerească. El putea vorbi limba aramaică, ebraică, iar tu poți vorbi limba greacă, engleză sau rusă pentru că Hristos este azi, aici pe pământ, iar Mireasa Lui vorbește, dar vorbește o altă limbă. Ea vorbește limba cerească dar unii nu înțeleg.

Isus a spus: *„De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu.”* Așadar, Dumnezeu, Hristos apelează la o altă pereche de urechi. *„Voi aveți de tată pe diavolul.”* Despre cine vorbea El? Tot acest concept spune că pentru a fi creștin trebuie să fii întotdeauna foarte dulce, dar eu nu l-am văzut pe Isus să fie dulce și amabil, ci El le spunea Adevărul și îl spunea în dragoste. Omule, El nu-i ura, dar le spunea Adevărul, le arăta exact de unde veneau ei, *„voi sunteți de la tatăl vostru diavolul.”*

Cum a ajuns El la această înțelegere? Amintiți-vă că totul s-a bazat pe felul cum au reacționat ei la Cuvântul făcut trup în ziua lor. *„Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.”*

Băietе, El explică totul în versetul 45:

„Iar pe Mine, pentru că vă spun Adevărul, nu Mă credeți.”

Versetele 46-48:

„Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă vă spun Adevărul, pentru ce nu Mă credeți?

Cine este din Dumnezeu, ascultă Cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea nu ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.

Iudeii I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că ești Samaritean și că ai drac?”

Ce altceva puteau spune? Ei I-au zis: „Păi, nu aveam dreptate când am spus că ești Samaritean și ai drac?” Ei nu au vrut să-L asculte pentru că nu credeau, și nu credeau fiindcă erau firești. Descendența lor naturală venea din Avraam, așa că nu le venea să creadă ce li se spunea.

Dar în ziua aceea au fost și alți oameni care au crezut că Cuvântul s-a făcut trup în ziua lor, și când au primit acel Cuvânt, și-au dovedit originea, cine era Tatăl lor, din care descendență făceau parte și ce promisiuni puteau primi.

Să mergem la Galateni 3. Îmi place acest studiu biblic.

Galateni 3.6-7:

„Tot așa și Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.

Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam, sunt cei ce au credință.”

În ordine. Deci, unde suntem? În Biblie, în Galateni 3.7. Acesta sunt eu: *„Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam, sunt cei ce au credință.”* Vom citi mai departe până la versetul 16:

„Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”

Așa că cei ce se bizuie pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.

Căci toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le

facă.”

Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi.”

Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele.”

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi - fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” -

pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

Fraților, (vorbesc în felul oamenilor) un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.

Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos.”

Aici, fratele Pavel o bate în cuie, o aduce la zero, o întărește spunând că făgăduința nu a fost făcută pentru „semințele lui,” ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci făgăduința a fost dată pentru o singură Sămânță, care este Hristos.

Noi vedem aceasta chiar și în natural pentru că Avraam l-a avut mai întâi pe Ismael care nu era sămânța promisă, ci Isaac era sămânța promisă. Apoi, după ce a murit Sara, Avraam s-a căsătorit și a avut mai mulți fii, dar nici o sămânță naturală dintre aceștia nu a fost sămânța promisă. Sămânța promisă a fost Isaac. Isaac a fost Cuvântul făcut trup pentru că Dumnezeu i-a spus mai dinainte: „...vei avea un fiu ce va ieși din tine...din Sara”. Acesta a fost fiul făgăduit și când s-a născut Isaac, a fost Cuvântul făcut trup. Așadar, vedem aceasta în natural, vedem că Avraam a avut mai multe semințe, dar a existat o singură sămânță promisă, Isaac.

Acum, Pavel o aduce în partea spirituală și spune: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și Seminței lui,” astfel încât, promisiunile să nu se îndrepte spre fiecare sămânță naturală a lui Avraam. El a spus: „...lui Avraam și Seminței lui.” Cui îi este făcută promisiunea? Pavel nu spune: „și semințelor,” ca și cum ar fi mai multe, ci ca și cum ar fi vorba numai de una, el spune: „...și Seminței tale, adică Hristos.” Deci, care este sămânța lui Avraam? Hristos! Care sunt promisiunile lui

Hristos? Hristos este Sămânța Împărătească! Hristos este credința! Vedeți? Hristos este Sămânța făgăduită! Suntem de acord cu aceasta? Amin.

„Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

Căci, dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. ” (vers.17-18.)

Deci, moștenirea vine prin făgăduință, este prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu pentru că a fost dată prin făgăduință cu privire la ce va fi în viitor. Aceasta este cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu.

Să mergem să citim de la versetul 26-29:

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credință în Hristos Isus.

Toți câți ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.

Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „Sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”

Lăudat să fie Dumnezeu! Dacă te-ai îmbrăcat cu Hristos prin nașterea din nou, dacă ești Hristos prin nașterea din nou, prin Duhul lui Dumnezeu, atunci ești „Sămânța” lui Avraam și moștenitor al făgăduinței. Amin. Aceasta înseamnă că tot ce i s-a promis lui Avraam, este promis și pentru mine. El mi-a dăruit orice lucru pe care l-a avut Avraam; fiecare binecuvântare pe care a avut-o Avraam, este și binecuvântarea mea.

Astfel, vedem că aici, vine apostolul Pavel și dezvăluie clar învățătura bisericii și aduce...uh, știți, timp de mii de ani ei au înțeles această Biblie într-un anumit fel, dar a venit Pavel, care este învățat de Însuși Dumnezeu, Hristos Însuși a fost Învățătorul lui, și a primit o descoperire. Astfel, când s-a uitat la acel Cuvânt, a spus: „Ascultați! Voi faceți o greșală când vorbiți despre acea sămânță; vă gândiți că a fost ADN-ul care a intrat în Isaac și a mers mai departe de la Isaac la Iacov, și de la Iacov la cei doisprezece fii ai săi.” El le-a spus: „Voi gândiți greșit. Nu este

ADN-ul acea sămânță, pentru că acea „Sămânță,” a fost Hristos.

Deci, ce a fost Isaac? Isaac a fost Hristos. „Frate Chad, cum poți spune așa ceva?” Pentru că așa a spus fratele Branham.

Să mergem în mesajul **Trei feluri de credincioși**, din anul 1963:

„Cine ascultă Cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, a trecut deja de la moarte la Viață.”

Dar puteți primi Cuvântul? Puteți primi tot Cuvântul, totul din Hristos? Hristos este Cuvântul uns! El este Cuvântul uns. „Hristos,” înseamnă „Cel uns,” Cuvântul uns și manifestat pentru acea zi; Salvatorul, Răscumpărătorul.”

Voi citi aceasta din nou: *„Hristos” înseamnă „Cel uns,” Cuvântul uns și manifestat pentru acea zi. Deci, ce este „Hristos?” „Cuvântul uns și manifestat pentru acea zi.”*

Ce a fost Isaac? Isaac a fost împlinirea unei făgăduințe a lui Dumnezeu pentru acea zi, el a fost împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Isaac a fost o profeție, o făgăduință dată de Dumnezeu, iar făgăduința lui Dumnezeu care a ieșit dintr-un Cuvânt rostit, s-a manifestat când s-a născut Isaac, acesta fiind sămânța făgăduită lui Avraam. Acesta a fost Hristos, Cuvântul uns și manifestat pentru acea zi. Amin.

Deci, Isaac a fost o manifestare a lui Hristos, a fost Hristos în Isaac, așa că nu este vorba despre linia cărnii, ci vorbim despre Linia spirituală așa cum Cuvintele se mișcă în jos.

Fratele Branham a spus că Cuvântul este Duh, pentru că Isus a spus: *„Cuvintele mele sunt Duh și Viață,”* așa că nimic nu are Viață fără Duh. Duhul este Cel care dă Viață, iar când Duhul iese din ceva, este mort. Cuvântul are în El un Duh; există Cuvântul și există Duhul, dar este același lucru. Astfel, pe măsură ce Cuvântul se mișcă în timp, Cuvântul prezent sau Cuvântul pentru ziua ta, are viață în El, este Viața, este locul Vieții în care se află Hristos. Deci, ce este Hristos? Hristos este Cel uns, Cuvântul manifestat pentru timpul prezent.

Așadar, făgăduința i-a fost dată lui Avraam, dar cum s-a mutat făgăduința la neamurile care nu aveau nici o legătură genetică cu Avraam? Ceea ce predica Pavel era revoluționar, ceea ce predica Pavel suna ca o blasfemie pentru urechile lor pentru că din generații în generații, ei au fost legați de o împlinire naturală; ei

au fost blocați în genealogia nașterii lui Isaac, în genealogia lui Iacov și a celor doisprezece fii ai lui. Ei au fost atât de închiși în aceasta încât au ratat să vadă că Acesta era Cuvântul care a venit la manifestare în timpul lor.

Ei au văzut acele nașteri, dar nu și-au dat seama că acele nașteri aveau loc prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu. Și pe măsură ce veneau la viață pe pământ și s-au manifestat ca cei doisprezece fii ai lui Iacov, ei au fost Cuvântul lui Dumnezeu manifestat în acea zi.

Când s-a născut Moise ca un copil promis, el a venit prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu, a fost Cuvântul din gândurile lui Dumnezeu și Dumnezeu a știut că acel Cuvânt vine la împlinire. Oh, laudă lui Dumnezeu!

Unde Și-a scris Dumnezeu Biblia prima dată? În ceruri. Unde Și-a scris Biblia a doua oară? În piramidă. Și noi avem o înregistrare a celor două Biblii în Cuvântul scris iar Dumnezeu a manifestat ceea ce era scris în ceruri și în piramidă de-a lungul timpului. Ce a făcut El? A scris manifestarea acelui Cuvânt în viață, așa că, atunci când s-a născut Moise, un copil potrivit, el a fost Hristos. De ce a fost Hristos? Pentru că Avraam a primit profeția că: „După patru sute de ani, voi elibera pe copiii tăi cu mână puternică.” Astfel, această profeție cerea un eliberator, iar eliberatorul era deja în mintea lui Dumnezeu care este locul de unde vine Cuvântul. Și când Dumnezeu rostește un Cuvânt, acel Cuvânt se mișcă la locul lui, și când vine la manifestare în zilele lui, este Hristos și are Viață în sine.

De aceea, să primesc acest Cuvânt, este Viață; iar să-L resping este moarte. Laudă lui Dumnezeu!

Acum, dacă prin har ai o Sămânță de credință în interior, calitatea de a crede Cuvântul manifestat pentru ziua ta, aceasta arată că tu ești Hristos. Și dacă ești Hristos, ești Sămânța lui Avraam și moștenitor al promisiunilor. Așadar, dacă ne putem găsi în această poziție prin Cuvânt, nu ar trebui să existe nimic care să ne tulbure. Prieteni, nu ar trebui să existe nimic, pentru că Dumnezeu a văzut totul dinainte de întemeierea lumii.

Cuvântul Lui a coborât printr-o Linie a Vieții, o Linie a Cuvântului, o Linie de Sânge, o Linie de Salvare sau cum vrei să o numești, care este Cartea Vieții Mielului scrisă în fiecare epocă din generație în generație. Iar când tu vii și te regăsești pe acea Linie, găsești că, prin har ești plasat acolo printr-o descoperire pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Atunci ești pe Linia Vieții, faci parte din acea exprimare iar Dumnezeu

Se exprimă prin tine în ziua ta, ești unit cu Hristos, ești Hristos și ești Sămânța lui Avraam.

Dacă Dumnezeu poate avea grijă de descendența Lui până la capăt, nu poate avea grijă de ea acum? Dacă Dumnezeu a vegheat asupra acesteia, ascultați: aceasta era în gândirea lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Astfel, Dumnezeu a știut cine va veni, în ce epocă vor fi exprimați și tot ce vor face. El Își cunoștea Sămânța, cunoștea Linia lui Hristos, cunoștea Linia Cuvântului; El știa totul înainte de întemeierea lumii, și pe măsură ce coboară în timp prin epoci, veghează asupra ei și o pune în poziție.

El reorganizează politica întregii lumi, restructurează totul pentru a menține Linia Lui în mișcare. Dacă te poți găsi ca parte a acestui Cuvânt, ce mângâiere ar trebui să-ți aducă, ce pace, ce liniște și ce satisfacție știind că Dumnezeu nu S-a încurcat și nu Se va încurca acum.

Haideți să mergem la Romani 9. Iubesc acest Cuvânt! Romani 9.6:

„Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce coboară din Israel, sunt Israel.”

Aici, Pavel spune același lucru. Ei pot fi din Israel, dar nu sunt Israel; pot fi natural dar nu sunt spiritual.

„și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.”

Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”

În ordine. Pavel spune aici că nu este vorba despre descendența naturală. „Nu tot Israelul este Israel,” ci doar Sămânța făgăduită este sămânța lui Avraam. Atunci când vine ceea ce a promis Dumnezeu că va veni, aceea este sămânța făgăduită, aceea este Sămânța. Deci, dacă a fost promisă prin Cuvântul lui Dumnezeu, atunci vine la împlinire în timpul său prin voia lui Dumnezeu. Acea Sămânță vine în manifestare și este Sămânța lui Dumnezeu.

Ce a promis Dumnezeu? El a promis că în timpul sfârșitului va avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură, și această promisiune este pentru toți cei care împlinesc această parte a Cuvântului, și fac parte din Hristos, fac parte din Sămânță, singura

Sămânță, Linia Seminței Lui. Laudă lui Dumnezeu!

Haideți să continuăm să citim. Vreau să citesc din nou versetul 8:

„Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”

Imaginează-ți că ești evreu și auzi că ți se spune, *„...nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca Sămânță.”*

„Căci cuvântul acesta este o făgăduință: „Pe vremea aceasta Mă voi întoarce, și Sara va avea un fiu.”

Ba mai mult; tot așa a fost cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac.

Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine nici rău, – ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă, –

s-a zis Rebecăi: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic,”

după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.”

O, prieteni, ce Scripturi extraordinare! Aici, el spune că nu copiii naturali sunt copii ai lui Dumnezeu. Să ne întoarcem la versetul 8: *„Nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”* Este foarte important pentru că atunci când ajungi la Isaac, făgăduința merge de la Avraam la Isaac, Isaac fiind Cuvântul promis pentru ziua aceea. El a fost Hristos, lui i s-a dat o mireasă adusă de Eliezer. Eliezer i-a adus-o înapoi, ea fiind mireasa pentru ziua aceea, și când cei doi au venit împreună, au fost Cuvântul pentru ziua aceea; ei s-au unit într-o unire naturală și din unirea lor naturală s-au născut gemeni.

Oh, apostolul Pavel este atât de bun aici, el este atât de bun încât a luat Biblia pe care o citeau evreii, și dovedește cu Biblia pe care o citeau ei întorcându-se până la Isaac și Iacov și spune: *„Isaac a fost făgăduit.”* Isaac și Rebeca împlinesc împreună Cuvântul promis. Ei s-au unit pentru a produce o altă sămânță care era tot Cuvântul promis, dar ei au avut gemeni; au avut doi copii care au ieșit din același tată și din aceeași mamă, dar acest lucru era firesc, acești doi copii au venit pe cale naturală, de aceea nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu

pentru că dacă ar fi așa, Esau ar trebui să fie un copil al lui Dumnezeu.

Dar înainte ca cei doi copii să se nască, Dumnezeu i-a spus Rebecăi, „cel mai mare va fi robul celui mai mic.” Dumnezeu rostise Cuvântul iar când Esau și Iacov au venit la suprafață, și-au trăit viața și și-au făcut lucrul lor.

Profetul ne-a spus că Esau era mai bun decât Iacov, avea mai multă grijă de tatăl său, era un fiu mai bun, dar Iacov era timid, trebuia ajutat tot timpul și era un înșelător; l-a înșelat pe tatăl său, pe fratele său apoi a fugit și după o vreme s-a întors, totuși el era sămânța făgăduită.

Dumnezeu a știut că Esau nu era sămânța Lui, și aceasta prin cunoștința Lui mai dinainte și prin hotărârea Lui; prin predestinarea și alegerea pe care Dumnezeu a făcut-o mai dinainte. Dumnezeu nu s-a bazat pe faptele lui Esau, dacă s-ar fi bazat pe faptele lui, Esau ar fi fost cel ales, nu Iacov. Dar Dumnezeu a avut deja un gând înainte de întemeierea lumii: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.” Dumnezeu i-a profetizat deja Rebecăi locul plasat fiilor ei înainte ca să se nască.

Astfel, Iacov nu este cel cu care ne-ar fi plăcut să fim prieteni, nu este cel pe care l-am alege ca sămânță pentru că a făcut tot felul de lucruri familiei sale. Și te întreb ce fel de om este acela care își înșală propria familie? Cum poate fi un om ca acesta un copil al lui Dumnezeu?

Prieteni, iubesc această Biblie, pentru că ceea ce contează cel mai mult în lumea aceasta, este ceea ce a crezut Dumnezeu despre Iacov înainte de întemeierea lumii. Aceasta este tot ce contează! Aceasta este fundamental! Este Cuvântul! Este Viața! Este Sămânța, este totul.

Așadar, evreii sunt toți linia naturală, linia naturală, linia naturală, dar acum vine Pavel, ia Biblia și spune: „Linia naturală? Bine, să ne întoarcem la Esau și Iacov.” Vedeți? Linia lui Dumnezeu, Sămânța lui Dumnezeu este prin alegere, prin cunoștința Lui mai dinainte; prin alegerea lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, așa că, atunci când cei doi copii s-au născut, au exprimat două naturi diferite și au trăit două vieți diferite. Esau era cel care ar fi trebuit să primească steaua de aur pentru meritele lui, iar Iacov trebuia trimis la o școală de corecție. Dar chiar Iacov a fost locul în care era Cuvântul, așa că Iacov era Cuvântul promis pentru ziua lui. Iacov a devenit Hristos pentru ziua lui pentru că Dumnezeu l-a ales nu prin faptele lui, ci prin alegere. Nu prin alegerea lui Iacov, ci prin alegerea lui Dumnezeu, și când a venit jos, el era sămânța promisă. Nu Esau era sămânța

promisă.

Acum, descendența continuă în jos prin cei doisprezece fii ai săi, și prin acesta, și prin acela, și prin celălalt; și toți au fost legați de cel născut din acesta, și din acela, și din celălalt, dar Pavel a privit mai departe, acolo unde ochii firești nu puteau vedea. El s-a întors în mintea lui Dumnezeu, și a spus: „Oh, are sens, pentru că Dumnezeu l-a hotărât deja pe Iacov, nu pe Esau.”

Așadar, Iacov a fost sămânța promisă, de aceea Linia Seminței a coborât direct din el. Fără această înțelegere, privim la Iacov și Esau, și spunem: „Cum a ales Dumnezeu așa?” „Ce au făcut ei?” „Ce ar trebui să fac eu ca să fiu cel potrivit? Ce fel de fapte trebuie să fac eu ca să fiu cel ales de Dumnezeu?”

El privește la viața lui Iacov și a lui Esau și arată că nu poți privi la viața lor și să decizi care din ei este sămânța cunoscută înainte de întemeierea lumii. Hotărârea lui Dumnezeu va aduce schimbarea la timpul potrivit pentru că ei nu au putut deveni sămânța făcând ei înșiși o schimbare, iar gândul lui Dumnezeu nu va fi zădărnicit de atitudinea cuiva, de comportamentul cuiva. Dumnezeu are felul Său de a orchestra circumstanțele până obține, în sfârșit, o predare pentru ca Cuvântul Său să poată veni în manifestare. De ce? Pentru că Iacov a fost predestinat mai dinainte să fie Hristos în zilele lui. Laudă lui Dumnezeu!

Să ne întoarcem la Geneza 12.1-3:

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.

Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.

Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Vreau să mă opresc puțin aici. Priviți la această făgăduință dată lui Avraam, dar amintiți-vă că făgăduința lui Avraam merge la Sămânța lui Avraam. Toți învățătorii și cărturarii Bibliei vor spune că versetele doi și trei din Geneza 12, arată venirea lui Hristos, ca Isus Hristos din Nazaret, dar ce nu au văzut ei, este că venirea lui Hristos este arătată peste tot. Hristos vine de fiecare dată când Cuvântul promis este manifestat în acel timp, aceea este promisiunea lui Avraam.

Ascultați ce spune aici: „*Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.*” Astfel, Avraam nu a venit doar pentru a fi binecuvântat, ci pentru a fi o binecuvântare. De ce? Pentru că Hristos este întotdeauna o binecuvântare. Oriunde merge Hristos, este o binecuvântare dacă o poți primi.

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Și eu spun: „Dacă ne găsim în Hristos.” Câți credeți că sunteți în Hristos? (Amin.) Atunci ești o Sămânță a lui Avraam. Credeți? (Amin.) Voi sunteți Sămânța lui Avraam și vă aflați sub făgăduința lui Avraam. Credeți că sunteți sub făgăduința lui Avraam? (Amin.) Atunci, conform Bibliei, această făgăduință este a ta și ești pe pământ ca să fii o binecuvântare. De aceea ești aici, ca să fii o binecuvântare, deoarece făgăduința lui Avraam este asupra ta. Atunci, oricine te va binecuvânta va fi binecuvântat; și oricine te va blestema va fi blestemat, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu pentru această zi, este oriunde se găsește o Sămânță a lui Avraam.

A binecuvânta Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să fii binecuvântat, și a blestema Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să fii blestemat.

Eu vreau ca înțelegerea acestei descoperiri să se scufunde în mine, pentru că ea îmi va schimba conduita în fiecare zi și îmi voi da seama că sunt o Sămânță a lui Dumnezeu, prin credință; că sunt o Sămânță a lui Dumnezeu prin unirea cu Hristos; că sunt o Sămânță a lui Avraam iar făgăduința lui Avraam este asupra mea și sunt aici pentru a fi o binecuvântare pentru oricine poate primi această binecuvântare.

Haideți să mergem la Evrei 6 și să mai citim câteva versete. Cred că vă place acest studiu biblic pentru că sunt atât de multe Scripturi pentru acest subiect. Mi se pare uimitor. Am spus de multe ori aceasta și probabil o voi spune încă de o mie de ori.

Dacă te uiți la felul cum a tratat Isus Cuvântul în zilele Lui, când a vorbit despre ce a învățat Moise și toate acestea, chiar și de la Iona; vezi că El a luat acele Scripturi de la David, de la Iona și Ioel, de la Zaharia și toți ceilalți și a predicat într-un fel în care ei nu mai auziseră niciodată înainte, și nu au înțeles că se aplică în felul acela.

Pentru ei nu avea nici un sens felul cum Isus prezenta Cuvântul, deoarece Îl prezenta total diferit de înțelegerea lor intelectuală. Apoi a venit apostolul Pavel și

a făcut același lucru cu Scripturile pe care le citim. Pentru noi este greu să ne întoarcem și să gândim ca un evreu. Noi nu am gândit niciodată ca un evreu, dar dacă am putea să ne întoarcem și să gândim ca un evreu și l-am asculta pe Pavel, atunci ne-ar doborî toată înțelegerea noastră și ar strica tot ce am învățat. Și eu vă spun că profetul lui Dumnezeu din zilele noastre, a făcut același lucru cu înțelegerea denominațională a Cuvântului. Astfel, când Cuvântul ajunge la Împlinire, împlinirea Lui este întotdeauna diferită de înțelegerea umanistă care este capabilă doar să citească cuvinte și să înțeleagă limbajul.

Când a venit Isus, a sfâșiat aceasta în bucăți; când a venit Pavel, a sfâșiat aceasta în bucăți, și când a venit fratele Branham a sfâșiat aceasta în bucăți. De aceea oamenii spun: „Eu nu am nevoie de altceva, vreau doar Biblia.” Biblia este minunată dacă ai ochi să vezi și urechi să auzi. Atunci vei fi bine, dar dacă citești așa cum au citit evreii Biblia când Isus a fost aici, vei fi la fel de pierdut ca evreii care l-au respins pe Isus pentru că nu l-au vrut pe El, ci au vrut doar Biblia lor. Dar EL era Biblia lor!

Noi am ajuns la sfârșitul timpului când, prin mila Lui, Dumnezeu ne-a trimis un profet în această epocă pentru a ne aduce interpretarea corectă a Cuvântului, astfel încât să putem vedea Scripturile așa cum a vrut Dumnezeu să fie văzute.

Totuși, sunt oameni care au îndrăznit să spună: „Eu nu vreau aceasta, eu vreau doar Biblia mea.” Dar, prin aceasta te-ai pus exact unde erau evreii în ziua când a fost Isus aici, pentru că acest Mesaj este Hristos. Pe mine mă deranjează când aud asemenea afirmații pentru că aceasta îmi arată că acolo nu există nici o descoperire. Ceea ce mă doare mai mult decât orice, este când credincioșii Mesajului iau acest fel de limbaj, și spun: „Știi, nu vreau să-l citez pe fratele Branham atât de mult. Nu vreau să fac aceasta, ci vreau să rămân doar cu Biblia.”

Fratele Branham a stat cu Biblia. Credeți că a spus ceva diferit de Biblie? Care este descoperirea ta cu privire la ce este Mesajul? Fratele Branham a spus că nu putem separa niciodată mesagerul de Mesajul lui, așa că nu mă deranjează să trec pe cineva prin Scriptură, nu am nici o problemă cu aceasta. Dar nu cred că este corect să ne fie frică să primim mesagerul trimis de Dumnezeu în zilele noastre ca să ne dea acest Cuvânt. Nu cred că este corect. Orice autoritate ai avea, indiferent cât de multe studii biblice faci, în cele din urmă te vei bloca undeva, unde tu vezi o Scriptură în felul acesta iar altcineva ia aceeași Scriptură și o vede altfel. Tu citezi acea Scriptură și nu adaugi comentariul nimănui, ci doar înțelegerea ta cu privire la

acea Scriptură, iar la sfârșitul zilei vor fi două concluzii diferite. Aceasta înseamnă că trebuie să fie cineva care să aibă autoritate să spună: „Aceasta este interpretarea corectă a acelei Scripturi.”

Dacă nu aveți un profet legitimat, cine este capabil să spună: „Aceasta este interpretarea corectă a acelu Cuvânt.”? Astfel, când lăsăm Mesajul și mesagerul Mesajului și luăm doar Biblia, ascultați prieteni; tu nu vei merge mult pentru că undeva de-a lungul liniei, vei fi blocat într-un loc, de aceea singurul mod în care poți avea dreptate cu privire la acea Scriptură, este dacă Dumnezeu a trimis un profet legitimat cu interpretarea corectă a acelei Scripturi. Dacă nu, atunci poate fi doar punctul tău de vedere versus punctul celorlalți de vedere; înțelegerea ta versus înțelegerea lor.

Ascultați, dacă ai ajuns vreodată la acele discuții, la un moment dat vei spune: „Hei, iată cum știu eu.” Dar, de unde știi că ai dreptate?

Și iată cum știu eu: „Dumnezeu a trimis un profet legitimat în mod supranatural, astfel încât să înțeleg că el este autoritatea trimisă de Dumnezeu cu privire a Cuvântul Său.”

Ascultați, dacă îl punem deoparte pe acest profet, separat de Biblie, înseamnă că ignorăm legitimarea dată de Dumnezeu. Priviți la efortul Lui: Dumnezeu a venit să legitimizeze slujba acestui om, așa că nu-l aruncați pe acest om la o parte pentru că Dumnezeu l-a legitimat pentru o nouă perioadă de timp pentru ca el să aibă dreptul să spună: „Aceasta este interpretarea corectă a Scripturii.”

Așadar, noi vrem interpretarea corectă a Scripturii. Fără legitimarea unui profet, nu aveți autoritatea să o faceți. Aceasta este interpretarea corectă a Duhului! Noi trebuia să avem un profet legitimat iar el a venit și a predicat Biblia diferit de oricine altcineva care a predicat-o vreodată, în afară de Pavel. El a venit și le-a făcut confesiunilor ceea ce le-a făcut Pavel evreilor lăsându-i total năuciți.

Iată cum o face fratele Branham: el ia Biblia și spune: „Știți, Avraam și Sara, după vizita pe care au avut-o în Câmpiile Mamre, au primit o schimbare a trupurilor lor.” Cum ai putea spune așa ceva? Vom merge și vom citi în continuare. Știți că Sara avea cam optzeci de ani când a mers în Gherar, iar Regele din Gherar putea lua orice fecioară voia și să se căsătorească cu ea. Ce a făcut fratele Branham? A făcut la fel ca Pavel care a spus: „Voi credeți că sunteți copii ai lui Dumnezeu după trup. Bine, să ne uităm la Isaac și Rebeca; să privim la Iacov și Esau.” Iar fratele

Branham face exact același lucru.

Eu am spus toate acestea pentru a vă arăta că fratele Branham a predicat întotdeauna Biblia, de aceea nu lăsați pe nimeni să vă pună vreodată un alt gând în minte. Fratele Branham a predicat întotdeauna Biblia, și pentru că tu nu ai văzut-o încă, nu înseamnă că nu este acolo. El a predicat întotdeauna Biblia!

Dacă vei respecta această slujbă, Dumnezeu îți va deschide înțelegerea Bibliei, dar dacă nu o respecti, nu vei vedea nimic. Unii se vor uita, se vor uita și vor spune: „Eu nu văd nimic; nu văd, nu înțeleg,” și aceasta pentru că nu respecti ceea ce Dumnezeu a legitimat atât de temeinic; nu onorezi ceea ce ne-a trimis Dumnezeu, ci respingi Cuvântul pe care El ni l-a trimis, care a fost Hristos. Tu nu vrei să-L înțelegi pe Hristos, dar mai întâi trebuie să arăți respect.

Evreii l-au întrebat pe Isus:

„Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”

Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu, este aceasta: să credeți în Acela pe care l-a trimis El.” (Ioan 6. 28-29.)

Dacă nu respectați această slujbă, cum veți primi Adevărul Cuvântului? Cum veți primi ochi ca să vedeți și urechi ca să auziți? Acest lucru este valabil pentru fiecare.

Fratele Branham a spus: „Te pot ajuta numai dacă ai încredere în mine.” Dacă nu respecti slujba, nu respecti păstorul, vei sta în biserică și vei spune: „Nu înțeleg despre ce vorbește. Nu înțeleg ce vorbește.” Respectați sau nu respectați darul pe care Dumnezeu l-a pus acolo? Dacă nu-l respectați, nu veți înțelege nimic. Cei din jur vor striga „Amin,” și „Aleluia,” iar tu vei sta acolo și vei spune: „Cum de eu nu înțeleg ce spune?” Pentru că trebuie să respecti slujba unui profet pentru a primi înțelegerea și descoperirea dată de Dumnezeu prin acel profet. Amin.

Să citim din Evrei 6.13:

„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși.”

Laudă lui Dumnezeu! Să ne gândim la aceasta un moment: „Când Dumnezeu a dat făgăduința lui Avraam...” Vreau să vă întreb: „Când Dumnezeu i-a dat

făgăduința lui Avraam...” unde este făgăduința ta? Unde este făgăduința pentru tine? Făgăduința ta este chiar ceea ce a făgăduit lui Avraam. Ți-a făgăduit că vei fi moștenitorul lumii pentru că toate făgăduințele date lui Avraam sunt și pentru Sămânța lui Avraam.

Când i-a făcut o promisiune lui Avraam, se aplică și Seminței lui Avraam, și mi se aplică și mie. *„Fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine însuși.”* Dumnezeu a jurat pe Sine însuși că va confirma făgăduința mea, că o va respecta și o va susține. A jurat pe Cel mai mare pe care S-ar fi putut jura; S-a jurat pe El însuși pentru că nu exista cineva mai mare ca El.

În versetul 14, El a spus:

„Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța.”

Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a obținut făgăduința.” (vers. 15.)

Deci, jurământul pune capăt oricărei neînțelegeri, nu mai este nici o dispută pentru că s-a stabilit. Făgăduința dată lui Avraam și Seminței lui, a fost stabilită prin acest jurământ. O făgăduință dată de Dumnezeu care este Cuvântul Său, și este stabilită printr-un jurământ, înseamnă că El S-a obligat prin jurământul Său să împlinească acea făgăduință.

„Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei.

De aceea, și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ;

Pentru ca prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică mângâiere noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte.” (Evrei 6.16-18.)

Ce înseamnă: *„...care nu se pot schimba...”*? Că este imposibil să se schimbe. Este neschimbător. *„Pentru ca prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică mângâiere noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte.”* Pavel rămâne acum la lucrul pe care tocmai l-am citit și pe care vreau să-l citesc din nou: *„Pentru ca prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică mângâiere noi...”* Pavel a început să spună că

Dumnezeu i-a dat lui Avraam o făgăduință, apoi el vorbește despre „*mângâierea noastră*”, deoarece mângâierea noastră este în făgăduința lui Avraam.

Făgăduința lui Avraam a venit la noi conform cuvintelor lui Pavel, care începe să spună că: „atunci când Dumnezeu a făcut o făgăduință lui Avraam...” Acum, Pavel vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu și jurământul Său și spune că acesta este asigurarea noastră:

„...o puternică mângâiere pentru noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înaintea,

pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului,

unde Isus a intrat pentru noi, ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.” (vers. 18-20.) Amin.

Pavel ne spune că atunci când Dumnezeu a făgăduit aceasta Seminței lui Avraam și care vine și la noi, pentru că nu putea să Se jure pe unul mai mare ca El, a jurat pe Sine însuși. Aceasta înseamnă că dacă făgăduința lui Dumnezeu nu ar veni asupra ta, Dumnezeu ar trebui să Se distrugă pe Sine. Dar Dumnezeu nu poate fi distrus, Dumnezeu nu poate dispărea, așa că Dumnezeu nu Se poate schimba. Aceasta înseamnă că tu ești atât de sigur de făgăduința Lui, pe cât este de sigur că Dumnezeu a dat-o și aceasta nu se poate schimba.

Când tu faci o depunere sau devii un garant pentru cineva, sau semnezi pentru ceva, promiți că, dacă el nu poate plăti, îți asumi obligația că vei plăti tu.

Sigur, Dumnezeu, pentru că nu putea jura pe altcineva, a jurat pe Sine însuși, de aceea promisiunea nu poate dispărea atâta timp cât există Dumnezeu. Ar trebui ca Dumnezeu să înceteze să existe pentru ca promisiunea făcută lui Avraam să dispară. Atât este de sigură făgăduința pentru tine.

Prieteni, El nu Se schimbă, El este neschimbător; El nu poate dispărea, nu merge nicăieri și eu sunt sub făgăduința că voi fi un binecuvântat. Și tot ce a binecuvântat acest Cuvânt manifestat, va fi binecuvântat; și tot ce a blestemat, va fi blestemat. De ce? Pentru că este manifestarea Cuvântului lui Dumnezeu care coboară prin... este Cartea Vieții Mielului. Amin.

Vreau să citesc ceva din **Epoca Bisericii Smirna**, din cartea **Epocile Bisericii**.

Profetul lui Dumnezeu spune:

„Conform Romani 8.16, aflăm că Dumnezeu a dat o făgăduință sigură întregii Semințe a lui Avraam, iar Pavel se pune pe sine și pe toți credincioșii sub această denumire, pentru că spune: „Avraam care este părintele nostru, al tuturor.” Apoi continuă și nu numai că își restrânge denumirea, ci mai degrabă o finalizează pentru că în Galateni 3 identifică Sămânța (singular,) cu Isus și a socotit copiii Sămânță, drept copii ai făgăduinței, făgăduință care are de-a face cu alegerea, sunt aleșii lui Dumnezeu.” Aceasta este exact ceea ce suntem noi. Cei care sunt din Sămânța Împărătească, sunt aleșii lui Dumnezeu, sunt cei predestinați, cunoscuți mai dinainte de Dumnezeu și erau în mintea lui Dumnezeu, în gândurile lui Dumnezeu. Într-un limbaj foarte simplu, adevărata Mireasă a lui Hristos era veșnic în mintea lui Dumnezeu, deși nu a fost exprimată până când a apărut la vremea hotărâtă; pe măsură ce a venit fiecare mădular care a fost exprimat și și-a ocupat locul în Împărăție.

Astfel, această Mireasă, este Mireasa Seminței Cuvântului vorbit literal, și cu toate că este feminină în denumire, ea este numită și Trupul lui Hristos. Este foarte clar că ea trebuie să fie denumită așa pentru că a fost predestinată în El, a venit din aceeași sursă, a fost veșnic cu El iar acum Îl manifestă pe Dumnezeu într-un Trup cu mai multe mădulare; după cum odată, Dumnezeu a fost manifestat într-un singur mădular, în Domnul nostru Isus Hristos. Amin.”

Voi încerca să explic ce este în inima mea.

Prin Vechiul Testament, Dumnezeu a reconstituit capodopera Lui căzută în Eden. În această capodoperă, El a trebuit mai întâi să aducă omul căzut înapoi, așa că a trebuit să-l ia pe al doilea Adam prin care l-a restaurat pe omul căzut.

Astfel, El a început să lucreze și a venit prin Vechiul Testament și a reconstruit imaginea omului dar nu a folosit un singur tip, ci l-a folosit pe Moise, i-a folosit pe judecători, pe David și pe toți ceilalți; de aceea poți să te întorci la acele povestiri și poți să găsești în ele Noul Testament. De ce? Pentru că El reconstruiește imaginea omului.

Ascultați, când Dumnezeu l-a creat prima dată pe Adam, l-a creat sub formă de duh și în această formă spirituală, el avea atât partea bărbătească cât și partea femeiască. Noi privim la aceasta de multe ori și spunem: „Da, Adam era bărbat și femeie,” dar îți dai seama ce făcea Dumnezeu? El demonstra Pecetea a șaptea. El

Încerca să ne ajute să înțelegem restul Bibliei atunci când S-a manifestat Hristos.

Adam în formă de duh, era parte bărbătească și parte femeiască, apoi a fost luat și format într-un trup material, din țărâna pământului, iar acea Viață a intrat în acel trup, acela fiind un fiu al lui Dumnezeu, un fiu creat a lui Dumnezeu care avea în el și atribute feminine.

Ascultați, eu nu vreau să spun că Eva a fost în Adam; nu este greșit să spui în felul acesta, dar îți aduce în minte o imagine greșită. Partea feminină a lui Adam se afla în el, dar era Adam, singular, partea masculină și partea feminină împreună; el era unul singur și Dumnezeu a adus aceasta la exprimare la timpul potrivit. El a avut nevoie de un ajutor ca să prefigureze ceva, voia să arate ceva ce era întotdeauna în mintea Lui și prefigura ceea ce avea să facă în timp.

Astfel, El a luat o parte din trupul lui Adam, Cuvântul, și a făcut femeia. El a despărțit acel duh feminin din el și l-a pus în femeie. Nu Eva, ci duhul feminin al lui Adam l-a plasat în acel vas, în femeie, pe care l-a numit „Adam”, și acum, Adam era bărbat și femeie. Așa că am de gând să spun aceasta în felul cel mai simplu în care pot.

Dumnezeu nu l-a format pe Adam, apoi a format-o pe Eva, ci Dumnezeu l-a format pe Adam și prin Cuvântul lui Dumnezeu, Adam a devenit femeia Adam (fiind luată din el). Prin mutarea făcută de Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu și lucrarea Lui făcută prin Cuvântul vorbit, Adam a devenit, femeia Adam, dar ea nu a primit nici un nume până când nu și-a părăsit soțul și a comis adulter, doar atunci a primit numele Eva. Înainte nu avea nevoie de un nume pentru că numele ei era „Adam,” deoarece era expresia suplimentară feminină a lui Adam, era femeia Adam. Deci, mai întâi a fost Adam spiritual singur, masculin și feminin, apoi a fost bărbatul Adam și femeia Adam, uniți ca unul: Adam.

Așadar, Vechiul Testament îl aduce înapoi pe Adam, dar ultimul Adam este din nou masculin și feminin. De aceea fratele Branham vorbește atât de clar în acest sens pentru că l-a putut vedea așezat în Geneza. El a spus despre Pecetea a șaptea că a fost vorbită la început, este așezată chiar acolo, așa că Mireasa a fost în Isus Hristos la Calvar. El a fost lovit în lateral, sub coastă de un duh, de unde au ieșit afară ingredientele pentru Mireasa Sa. Apoi, El S-a întors în Duhul, în ziua Cincizecimii și acea Mireasă a fost formată din Cuvânt pentru că El a fost Cuvântul făcut trup, și Viața lui Hristos, Viața Cuvântului, formează acum Femeia.

Deci, aceasta nu este Eva, ci este Isus Hristos care Se formează într-o Mireasă. Acesta este Adevărul pe care îl credem, sau nu-l credem, El este Adevărul pe care noi îl credem.

Îmi doresc să am un limbaj mai bun, dar oricum, nu este nevoie de un limbaj, ci de descoperire pentru că Dumnezeu reconstituie capodopera. El trimitea Viața lui Hristos jos, când trimitea Cuvântul. Amintiți-vă că:

„La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

El era la început cu Dumnezeu, și în El era Viața iar acea Viață era Lumina oamenilor.”

Noi am înțeles că Acesta era Cuvântul și pe măsură ce Cuvântul a coborât ca să exprime o porțiune din El în fiecare epocă, acel Cuvânt era Hristos care exprima reconstituirea capodoperei lui Dumnezeu, exprima Viața Cuvântului lui Dumnezeu care manifesta Cartea Vieții Mielului. Aceasta vine în manifestare pas cu pas și toate acestea construiau chipul omului iar Viața era acolo. Apoi, toată această Viață s-a învelit într-un singur Vas când Ioan a spus: *„și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.”* Cuvântul care a fost exprimat în fiecare zi, acum este făcut trup.

Fratele Branham a spus că tu ai fost în El când a mers la Calvar. Dacă tu ai fost gândul lui Dumnezeu, acesta era Cuvântul, acea parte din gândul lui Dumnezeu care a devenit Cuvântul; și când a apărut acel Cuvânt, a fost Hristos iar tu ai fost acolo pentru că faci parte din Cuvânt, și când a fost exprimat, ai fost și tu acolo.

Ascultați, fratele Branham a spus că ai fost acolo când Moise a deschis Marea Roșie. Nu am toți termenii corecți, dar ai fost acolo când el a făcut aceasta. De ce? Pentru că Viața acelui Cuvânt este acum în mine; Viața care a fost acolo atunci, este acum aici, deci, eu eram acolo. „Îți amintești aceasta?” Nu știu, eu nu pot să vă spun detaliile, nu știu ce culoare purta Moise când s-a ridicat, a întins toiagul și a despărțit Marea Roșie, dar în mine este Ceva care atunci era acolo. De aceea pot primi Cuvântul.

Permiteți-mi să mă întorc la Vechiul Testament: Noe L-a exprimat; Moise L-a exprimat; judecătorii L-au exprimat. Pe cine au exprimat ei? Pe Hristos! El Se manifestă, El este Cuvântul manifestat, Hristos care devine manifest, este Sămânța lui Avraam care se mișcă în jos prin ea; este manifestarea Cărții Vieții

Mielului. Sunt toate acele lucruri care au apărut și L-au format pe Hristos. Împlinirea tuturor a fost când El a coborât în toată plinătatea; și acum nu mai era o parte, ci era toată plinătatea iar noi am fost acolo.

Când venim în Noul Testament începând cu primul secol, apoi celelalte epoci, ce face prin toate acestea? Construiește imaginea unei Mirese. Dar are o Viață diferită sau aceeași Viață? Este un Cuvânt diferit sub o altă făgăduință sau este același Cuvânt cu aceeași făgăduință? Dacă eu sunt acolo, El este aici. Deci, acum acea Sămânță coboară cu promisiunea lui Avraam și se mișcă în jos prin aceeași Viață. Același Cuvânt care a fost în gândul lui Dumnezeu și a fost rostit, Cuvântul care a fost cu Dumnezeu, Cuvântul care a fost Dumnezeu, acel Cuvânt vine acum la exprimare în epocile bisericii, și în sfârșit, se întoarce pentru a fi descoperită din nou plinătatea Vieții lui Hristos care se întoarce înapoi. Dar nu se întoarce în aceeași imagine fizică la fel ca atunci când a coborât Piatra de vârf acolo, ci Aceasta este Căpetenia Hristos, întoarcerea plinătății Cuvântului cu plinătatea Vieții în imaginea unei Mirese din mai multe mădulare.

De-a lungul epocilor bisericii, a fost Hristos care se forma pe El însuși în imaginea unei Mirese. De ce explici toate acestea, frate Chad? Pentru că în orice loc în care este exprimat Hristos, credem că este Hristos. Sunt pe deplin convinși că El era Cuvântul, iar Hristos era Cuvântul uns și manifestat pentru acea zi, așa că în fiecare zi, a fost Cuvântul manifestat la timpul prezent. A fost Hristos! În ordine.

Hristos este Cuvântul care este Viața și Lumina oamenilor, și acel Cuvânt era acolo pentru a te binecuvânta dacă îl primești și pentru a te blestema dacă îl respingi. Toți cei care au făcut parte din acea Viață, au recunoscut-o, au devenit una cu Ea și au fost exprimarea acelei Vieți.

Astfel, vedem că nu a fost numai Adam, apoi a fost Eva, ci a fost Adam și Adam; astfel, nu este Hristos și Mireasa, ci este Hristos și Hristos. De aceea, a respinge mesajul lui Luther, a însemnat să respingi Viața din ziua aceea pentru că mesajul lui Luther a fost Hristos, Cuvântul uns și manifestat pentru acea zi. Așadar, întotdeauna se întoarce același lucru iar și iar și iar. De aceea, în **Epoca bisericii Smirna**, fratele Branham a spus:

„Fiecare a apărut la timpul hotărât, așa că fiecare mădular a apărut, a fost exprimat și și-a luat locul în trup, astfel Mireasa este Mireasa Seminței Cuvântului vorbit literal și deși este feminină în denumire, ea este numită și Trupul lui Hristos.

Este evident că trebuie numită așa pentru că a fost predestinată în El, vine din aceeași Sursă, a fost veșnic cu El și acum Îl manifestă pe Dumnezeu într-un trup cu mai multe mădulare, după cum odată Dumnezeu a fost manifestat într-un singur mădular, chiar în Domnul nostru Isus Hristos.”

Să mergem la Evrei 2.10:

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate...” Cine este Acela? Cuvântul! Corect.

Dacă te întorci la Ioan 1.1: *„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.”*, vedem că: *„toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, nu a fost făcut fără El.”* Am Înțeles?

Să mergem mai departe: *„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate...”* Acela este Cuvântul! *„...și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.*

Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt toți unul.”

Deci, Cel care sfințește, și voi, care sunteți sfințiți, toți sunteți ai lui Hristos, toți sunteți parte din El, *„de aceea Lui nu-I este rușine să-i numească „frați.”*

„Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul Seminței lui Avraam.”
(vers.16.)

Laudă lui Dumnezeu! Mă voi opri aici. Este prea mult, dar vreau să mai spun ceva: nu ratați ceea ce face Dumnezeu! Nu rata promisiunea care este în viața ta!

Ascultă, promisiunea care a fost în viața lui Iacov, a fost promisiunea lui Avraam care a venit la Iacov. Iacov se uita la greșelile lui, la eșecurile și la deficiențele lui și știa că nu putea să primească promisiunea. Dar am văzut că aceasta nu depindea de greșelile lui, de eșecurile lui și de defectele lui, ci s-a bazat pe cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu, pe alegerea lui Dumnezeu; așa că, atunci când Dumnezeu l-a chemat, i-a schimbat numele din Iacov, în Israel, iar Israel a devenit o binecuvântare pentru toate națiunile.

El a fost aici ca să-L arate pe Hristos, el trebuia să manifeste Cuvântul care este binecuvântarea tuturor.

Astfel, acum venim la alegerea națiunilor străine de Dumnezeu, care nu erau carnea lui Iacov, dar era o alegere specială pentru că era sfatul mai dinainte al lui Dumnezeu; era o carne în care se afla Viața care Îl va manifesta pe Dumnezeu. Când vine vorba despre noi, carnea nu este specială dar este rânduită de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, pentru a adăposti o Viață care va fi întărită de Duhul lui Dumnezeu.

Această manifestare va fi o manifestare a Cuvântului uns pentru această zi și ea este aici pentru a fi o binecuvântare, pentru a fi o parte a Seminței lui Avraam și pentru a primi făgăduințele lui Dumnezeu. Astfel, înțelegem că acum vine o Sămânță a lui Avraam care vorbește despre Cartea Vieții Mielului care este aici pentru a fi o binecuvântare.

Amintiți-vă că miercuri am vorbit că cei din jurul acelei Vieți, care au binecuvântarea acelei Vieți, făceau parte din Cartea Vieții și au primit Viață. De ce? Pentru că acea Viață era o binecuvântare. Dar cei care au blestemat acea Viață, au fost blestemați la judecata de la tronul alb. Vă amintiți de judecata de la tronul alb din Matei 25? Când Dumnezeii îi desparte așa cum desparte un păstor oile de capre, și le zice oilor sau celor din dreapta: „Pentru că Mi-ați dat să mănânc când am fost flămând; M-ați îmbrăcat când eram gol; M-ați ajutat când eram sărac; M-ați vizitat când eram la închisoare.” Și ei au întrebat: „Doamne, când am făcut noi toate acestea?” „Când ați făcut-o Seminței lui Avraam.” Frate Chad, citezi greșit Scriptura.” Eu spun acest lucru: „Când ați făcut aceasta Seminței lui Avraam, Mie Mi-ați făcut.”

Celor din stânga, le va zice: „Pentru că nu M-ați hrănit, nu ați făcut aceasta și cealaltă, mergeți în osânda veșnică.” „Doamne, când Te-am văzut și nu Te-am ajutat?” Și El le va răspunde: „Nu ați făcut-o atunci când nu ați ajutat nici măcar una din acele Semințe ale lui Avraam, Mie nu Mi-ați făcut.” Aceasta este scena judecății de la tronul alb.

Astfel, pot să văd că acea binecuvântare este la fel de sigură ca Dumnezeu. Este sigură pentru că Dumnezeu a confirmat-o printr-un jurământ și o va susține la judecata de la tronul alb. Noi suntem aici, această manifestare a Cuvântului este aici pentru a fi o binecuvântare. Dacă aduce blestem, atunci este pentru cineva care a refuzat. „L-am urât, nu l-am iubit.”

Avraam era o binecuvântare, așa că el a devenit o binecuvântare pentru cei care l-

au primit, dar pentru cei care l-au blestemat sau i-au greșit cu ceva, a devenit un blestem.

Așadar, Avraam a devenit o binecuvântare pentru cei ce l-au binecuvântat și aceeași făgăduință coboară și peste Sămânța lui Avraam care este pe acest pământ. Atunci când Sămânța lui Avraam nu va mai exista pe pământ, va fi un lucru rău pentru lumea aceasta. Dar noi suntem aici cu o făgăduință care este sigură, așa cum Dumnezeu este sigur.

Eu vreau să-mi trăiesc viața sub făgăduința lui Avraam și sub binecuvântarea lui Avraam. Oh, sunt atât de multe lucruri la care vreau să ajung! Rugați-vă pentru mine și ne vom întoarce miercuri. Nu cred că vom înțelege pe deplin cât suntem de binecuvântați, sau poate că începem să înțelegem și poate că odată cu trecerea zilelor, vom primi o înțelegere și mai mare, dar oh, aș vrea să văd. Aș vrea să mă văd așa cum mă vede Dumnezeu, pentru că atunci nu m-aș mai lupta niciodată; atunci aș putea vedea cât este de sigură poziția noastră, cât este de sigură binecuvântarea și cât de sigură este făgăduința și nu am mai transpira atât de mult ca acum.

Cred că ar scădea nivelul de anxietate când am vedea cât de solidă și de sigură este această făgăduință, dar întrebarea este: aveți credință ca să credeți aceasta?

Sămânța a lui Avraam, nu ar trebui să ne mai îndoim de făgăduință și de binecuvântare pentru că Dumnezeu le-a asigurat. Așa că, nu ar trebui să avem nici o îndoială. Diavolul va încerca să te facă să te îndoiești că ești sau nu ești o Sămânță a lui Avraam, dar eu îți spun: scutură-te de diavolul, ia Cuvântul lui Dumnezeu, crede-L și spune: „Sunt un copil al lui Dumnezeu prin credința pe care Dumnezeu a sădit-o în inima mea. Cred acest Cuvânt, știu cine sunt, știu că sunt parte din Sămânța lui Hristos și vreau să trăiesc așa, vreau să vorbesc așa și vreau să mă rog așa. Vreau să trăiesc cu scopul acesta.”

Să ne plecăm capetele și să ne rugăm. Doamne, Isuse, îți mulțumesc pentru bunătatea ta, Doamne; pentru Cuvântul Tău care este atât de sigur! Sunt atât de recunoscător Doamne, pentru că ai scris Biblia Ta și ai dat-o apostolului Pavel care a prins bine descoperirea despre Sămânța spirituală a lui Avraam, Sămânța lui Hristos. Și acum, în această zi, ai trimis un profet ca să ne aducă înapoi la ceea ce a învățat Pavel, și noi înțelegem Doamne, că nu este prin merit, ci prin alegere și această alegere este sădită în noi, „...căci prin har suntem mântuiți, prin credință

și aceasta nu vine de la noi înșine, ci este darul Tău care ni l-ai dat.” Așa că suntem copiii Tăi prin credință și suntem sub făgăduința și binecuvântarea lui Avraam pentru că ne-ai dat o sămânță de credință ca să-L credem pe Dumnezeu.

Doamne, vrem să ridicăm mâna spre Tine și să-Ți mulțumim. Te iubim Tată, pentru că nu am fi putut face aceasta singuri niciodată, dar Tu ai făcut-o Doamne, înainte de întemeierea lumii și ne deschizi ochii ca să vedem cât de sigură este făgăduința și ce suntem noi aici. Dumnezeule, ia-ne în mâinile Tale și folosește-ne pentru gloria ta. Lucrează Doamne, prin aceste vase, vorbește prin aceste guri; atinge prin aceste mâini și folosește-ne pentru scopul pentru care ne-ai trimis în această viață. Îți dau toată lauda și slava și Te chem să iei întâietate printre noi, în Numele Domnului Isus Hristos. Dumnezeu să vă binecuvânteze. **Amin.**

-Amin-